

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206429
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617206429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci žalobcu - S. U., nar. XX.X.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., v zastúpení právne - JUDr. Milan Szollossy, advokát so sídlom Z. XX, XXX XX E., proti žalovanému - Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO: 35 709 332, v zastúpení právne - JUDr. Gabriela Reichová, advokátka so sídlom S. Z. XX, XXX XX Z., o náhradu škody z ublíženia na zdraví, na základe odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 22C/2/2017-303 zo dňa 20.9.2017 takto

rozhodol:

N e d o t k n u t ý m o s t á v a rozsudok v odvolaní nenašadenom výroku I. o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 89.799,83 eur.

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch :

- o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 43. 568,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.373,15 eur od 2.12.2017 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 89.799,83 eur od 2.12.2017 do 22.3.2018, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II.)
- o zamietnutí žaloby vo zvyšku (III.)
- o priznaní nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % žalobcovi voči žalovanému (IV.)

Stranám sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej iba „okresný súd“) vo výroku II. uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 43.568,65 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.373,15 eur od 2.12.2017 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 89.799,83 eur od 2.12.2017 do 22.3.2018, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. zamietol žalobu vo zvyšku. Vo výroku IV. priznal súd žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vo výroku I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 89.799,83 eur.

2. Predmetným rozsudkom okresný súd posudzoval žalobu, ktorou žalobca sa dňa 13.9.2017 titulom náhrady škody na zdraví domáhal voči žalovanému zaplatenia : a.) bolestného v sume 39.581 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia, b.) sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 69.130 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia, c.) zvýšenej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 34.565 eur, d.) liečebných nákladov v sume 461,98 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia.

3. Žalobca uvádzané nároky uplatňoval voči žalovanému - poisťovni (poisťovateľovi) ako „ nárok priamy „ podľa právneho režimu ust. § 15 Z.č.381/2001 Z.z., tvrdiac, že ku poškodeniu jeho zdravia došlo pri dopravnej nehode dňa 16.9.2015 spôsobenej E. E. - vodičom motorového vozidla zn. Citroen Berlingo, EČV: BL693KF a v dobe dopravnej nehody prevádzkovateľ motorového vozidla mal so žalovaným uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle Z.č.381/2001 Z.z., následne tak aj jeho nároky na náhradu škody z ublíženia na zdraví sú kryté povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

4. Žalovaný namietal v spore svoju pasívnu vecnú legitimáciu, poukazujúc na skutočnosť, že ku škode na zdraví žalobcu došlo v dôsledku dopravnej nehody v čase plnenia si pracovných povinností, ide preto o pracovný úraz v zmysle § 8 ods. 1 Zákona č. 461/2003 Z.z., resp. § 195 ods. 2 Zákonníka práce a za škodu vzniknutú úrazom (konkrétnou uvádzanou udalosťou) zodpovedá zamestnávateľ podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce. Túto námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného okresný súd neakceptoval, vyhodnotil ju za neďovodnú.

5. Súd poukazuje na vykonané dokazovanie, z ktorého nesporne vyplynulo, že žalobca utrpel škodu na zdraví pri dopravnej nehode dňa 16.9.2015 na diaľnici D1 zo Žiliny do Prešova, v dôsledku tejto udalosti bol vodič motorového vozidla E. E. rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/81/2016 zo dňa 28.9.2016 právoplatne uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 16.9.2015 zrazil prednou časťou vozidla robotníka S. U. (žalobcu), nar. XX.X.XXXX. V súvislosti s uvedeným skutkom bol E. E. uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby vo výmere 30 mesiacov, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo v rozsahu 16 mesiacov. O náhrade škody v trestnom konaní nebolo rozhodnuté.

6. Obsah lustrácie u Sociálnej poisťovne preukázal, že žalobca bol v období od 1.7.2013 do 31.1.2017 samostatne zárobkovo činnou osobou. Podľa výpisu zo živnostenského registra žalobca vykonával živnosť na základe živnostenského oprávnenia od 1.9.2008 v predmete podnikania : prípravné práce v realizácii stavby a dokončovacie stavebné práce pri realizácii exteriérov a interiérov. Na základe týchto listinných dôkazov ale aj na základe objednávky č. 140011 okresný súd konštatoval, že žalobca utrpel úraz pri vykonávaní svojho živnostenského oprávnenia, v čase škodovej udalosti bol samostatne zárobkovo činnou osobou a preto nemožno uvažovať o jeho nárokoch ako nárokoch vyplývajúcich zo zamestnaneckého pomeru. Okresný súd preto uzavrel, že žaloba správne smeruje voči subjektu - poisťovni, ktorej vyplýva z právnej úpravy povinnosť zaplatiť požadovaný nárok na základe povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu.

7. V lekárskom posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaného podľa zákona č. 437/2004 Z. z. MUDr. A. C., MBA, dňa 14.7.2017 je hodnotené bolestné žalobcu vo výške 2170 bodov a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia je hodnotené vo výške 3790 bodov. V zmysle lekárskeho posudku zo dňa 25.4.2018 ohodnotil MUDr. A. C., MBA sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu na 5560 bodov, posudzujúci lekár zvýšil základné bodové hodnotenie v prípade všetkých položiek o 100 % s odôvodnením zníženia spoločenského a pracovného uplatnenia mladého jedinca v rodinnom a spoločenskom živote.

8. V lekárskom posudku o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa zákona č. 437/2004 Z.z. zo dňa 12.3.2018 MUDr. Z. ustálil z pohľadu hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia zdravotný stav žalobcu ku dňu 7.6.2017 a SSÚ ohodnotil počtom bodov 3090, na účely hodnotenia bolestného ustálil zdravotný stav žalobcu ku dňu 14.9.2016 a bolestné ohodnotil počtom bodov 1890.

9. Pri právnom posúdení žalobou uplatneného nároku okresný súd postupoval podľa § 444 až 449a Občianskeho zákonníka, ďalej podľa právneho režimu zákona č.437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a napokon aplikoval aj súvisiace ustanovenia zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Ustálil, že predmetom sporu je žalobcom (poškodeným) uplatnený nárok - škoda na zdraví proti poisťovateľovi (poisťovni). Právo poškodeného na uspokojenie nároku na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi formulované v § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je najvyššou formou ochrany a

najvýhodnejšie právne postavenie poškodeného, pretože mu dáva možnosť uplatniť nárok na náhradu škody proti solventnému veriteľovi, akým je poisťovateľ. Rozsah náhrady škody uhrádzanej z povinného zmluvného poistenia je daný v § 4 zákona č. 381/2001 Z.z., podľa jeho odseku 2 písm. a/ poistený má okrem iného z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky titulom škody na zdraví.

10. V otázke momentu ustálenia zdravotného stavu súd neakceptoval námietku žalovaného, aby bolo vychádzané z hodnotenia v posudku MUDr. Z., súd v tejto súvislosti uviedol, že predmetný posudok nebol vyhotovený posudzujúcim lekárom, preto jeho závery na účely hodnotenia uplatneného nároku nemožno považovať za relevantné. Za určujúcu skutočnosť pre moment ustálenia zdravotného stavu okresný súd považoval posudok o bolestnom a prvý posudok o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia vypracované MUDr. C. v roku 2017 z ktorej bolo možné vyvodiť ustálenie zdravotného stavu žalobcu v danom čase (odkaz súdu na § 8 ods.4 z.č.437/2004 Z.z.). Pokiaľ zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 6.3.2018 poukazovala na trvanie liečby žalobcu, táto skutočnosť je úplne odlišná od právne aprobovaného termínu „ ustálenie zdravotného stavu „ poškodeného (vyargumentované aj v bode 23 odôvodnenia rozhodnutia). Iné tvrdenia a dôkazy na popretie žalobcom prezentovaných skutočností neboli v spore produkované. Následne podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. súd konštatoval, že hodnota za jeden bod náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je vo výške 18,24 eur - ako sa uvádza aj v žalobe (podľa údajov Štatistického úradu SR predstavovala priemerná mesačná mzda v roku 2016 sumu 912 eur)..

11. Posudzujúci lekár MUDr. C. v posudku (predložil posudok žalobca) bolestné ohodnotil počtom bodov 2170. K zvýšeniu základného počtu bodov pristúpil posudzujúci lekár podľa § 9 ods. 5 a 6 zákona č. 437/2004 Z.z. v prípade položky č. 111d, 183c, 189d, 198d a 90h, v prípade uvádzaných položiek zvýšenie počtu bodov posudzujúci lekár aj odôvodnil a všetky hodnotené položky sa pohybovali v medziach určených Prílohou zákona č. 437/2004 Z.z. Súd poznamenal, že relevantné spochybnenie posudku posudzujúceho lekára pokiaľ ide o riešenie odbornej otázky možno založiť jedine na znaleckom posudku (nebol v spore žiadnou zo strán predložený). Pokiaľ žalovaný doručil v rámci svojej procesnej obrany vyjadrenie zo dňa 28.3.2017 opierajúci sa o stanovisko MUDr. Z. a jeho lekárske posudok o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, tento posudok nie je podľa názoru súdu posudkom v zmysle § 7 zákona č. 437/2004 Z.z., pretože nebol vypracovaný posudzujúcim lekárom. Navyše, MUDr. Z. žalobcu ani osobne nevyšetřil a jeho posudok nespĺňa ani formálne náležitosti v zmysle prílohy zákona č. 437/2004 Z.z. Zároveň tento posudok nie je ani znaleckým posudkom, ktorý by ako jediný mohol negovať závery prijaté MUDr. C.. Z hľadiska riešenia odborných otázok potom neboli splnené podmienky pre akékoľvek spochybnenie posudku predloženého žalobcom spolu so žalobou. MUDr. C. vyhotovil posudok podľa vzoru uvedeného v prílohe zákona č. 437/2004 Z.z., a náležite označil jednotlivé posudzované položky, vrátane ich bodového hodnotenia. Žalovaný odkazujúc na posudok MUDr. Z. fakticky spochybnil len ohodnotenie položky 82a a položky 106e. Ďalej odkazoval už len na závery MUDr. Z., ktorý ďalej vychádzal z rovnako hodnotených položiek, resp. úplne iných položiek (položky 107b, 183c a 161 uvedené v posudku MUDr. C. MUDr. Z. nehodnotil), jeho posúdenie však súd nemohol akceptovať, keďže nešlo o vyjadrenie znalca, resp. posudzujúceho lekára. Súd zdôraznil, že nemožnosť prijatia (akceptovania) posudku MUDr. Z. z dôvodu, že tento nemal postavenie posudzujúceho lekára, už prezentoval na pojednávaní dňa 21.6.2018 v rámci predbežného právneho posúdenia veci. Zvýšenie hodnotenia bolestného postupom podľa § 9 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z., bolo realizované v kompetencii posudzujúceho lekára a zároveň odôvodnené, preto v tejto časti dotknutý posudok MUDr. C. nevykazoval vady. Žalovaný v otázke zvýšenia hodnotenia bolestného lekárom neprezentoval také tvrdenia a dôkazy, ktoré by mali za následok konštatovanie prekročenia kompetencií spracovateľa dotknutého posudku. Celková náhrada za bolesť pri počte bodov 2 170 pri hodnote 18,24 eur za 1 bod predstavuje po zaokrúhlení 39.581 eur.

12. K sťaženiu spoločenského uplatnenia boli v spore produkované dva posudky MUDr. C.. V prvom posudku zo dňa 14.7.2017 (pripojil ho žalobca k žalobe) počet bodov náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bol určený na 3790. Takmer všetky položky boli zvýšené o 100%, ich zvýšenie nebolo lekárom odôvodnené, čo žalovaný namietal, zároveň namietal aj nesprávnosť hodnotenia položiek 410c a 432c. V ďalšom, následne predloženom vypracovanom posudku zo dňa 25.4.2018 MUDr. C. bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia určil na 5560 bodov, všetky hodnotené položky boli posudzujúcim lekárom zvýšené o 100 % odkazom na „zníženie spoločenského uplatnenia mladého jedinca v rodinnom a spoločenskom živote“. Hodnotenú položku č. 321a (v počte bodov

1600) žalobca (aj podľa vyjadrenia jeho právneho zástupcu) v rámci uplatňovaného nároku nežiadal. Celkový počet bodov náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle druhého posudku MUDr. C. tak predstavoval 3960 bodov; žalobca však zotrval na pôvodne prezentovanej požiadavke podľa žaloby v rozsahu 3790 bodov. Súd poznamenal, že predloženie druhého posudku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia viedol aj k odročeniu pojednávania zo dňa 21.6.2018, v ďalšom štádiu sporu už žalovaný na predmetný (druhý) posudok nijako nereagoval, z ktorého dôvodu závery v ňom prijaté považoval súd za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Pokiaľ zástupkyňa žalovaného poukázala v záverečnej reči na rozpornosť oboch predložených posudkov, súd zdôraznil, že prvý posudok pre absenciu odôvodnenia zvýšenia jednotlivých hodnotených položiek akceptovaný v spore nebol, druhý posudok - komplexný protistrana nenamietala (prezentáciu námietok protistranou až v záverečnej reči súd kvalifikoval za rozpornú so zásadami vyjadrenými v § 153 CSP), za tejto situácie potom súd nemal dôvod predmetný posudok akokoľvek spochybňovať. Celková náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia po zaokrúhlení zodpovedá sume 69.130 eur (3790 bodov x 18,24 eur).

13. Žalobca požadoval aj zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to v maximálnom možnom rozsahu 50 %. Žalovaný akceptoval v podaní zo dňa 28.3.2017 výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 56.362 eur a vyslovil aj vôľu uzavrieť so žalobcom dohodu o zvýšení tejto náhrady o 40 %. Hoc k dohode nedošlo, súd považoval náhradu vo výške akceptovanej žalovaným, t. j. v sume 78.907 eur po zaokrúhlení za nespornú (56.362 eur zvýšených o 40 %), dospel k presvedčeniu, že u žalobcu nie sú splnené podmienky pre zvýšenie náhrady na hornej hranici zákonom ustanoveného rozsahu, pretože toto je určené tým najťažším poškodeniam zdravia. Súd zdôraznil, že v súdnej veci citlivo prihliadal na stav žalobcu, ktorý sa v mladom veku stal úplne invalidným a odkázaným na pomoc svojho okolia. Je síce čiastočne sebestačný, avšak s ohľadom na predtým vykonávanú fyzickú prácu došlo v danom prípade zo dňa na deň k jeho vylúčeniu z pravidelného pracovného života, do ktorého sa práve pre fyzické defekty nemôže vrátiť. Takéto obmedzenie v živote mladého človeka na začiatku jeho kariéry, spoločenských a súkromných vzťahov hodnotil súd za osobitne významné. Žalobca bol pred úrazom zdravý, vykonával ťažkú fyzickú prácu (čo potvrdili jednotliví svedkovia), vďaka ktorej si mohol vybudovať svoj život v budúcnosti. Na druhej strane žalobca neostal úplne nesamostatným, nebol poškodený na mentálnej úrovni, neutrpel tak významné následky, ktoré by mohli viesť k maximálnemu zvýšeniu požadovanej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vyhodnotiac všetky podstatné skutočnosti potom súd zvýšil náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia mierne nad polovicu zákonom určeného rozsahu zvýšenia. Pri výpočte zvýšenia základnej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia považoval za primerané zohľadniť fakt úplnej invalidity, čo považuje za relevantnú skutočnosť aj samotný zákon (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.).

14. Súd poukazuje aj na to, že v aktuálnej rozhodovacej činnosti zdravotné následky obdobné tým, ktoré utrpel žalobca sa ohodnocujú zvýšením v rozsahu približne v polovici zákonom dovolenej sadzby, cca 25%. K tomuto v súdnej veci ale súd pripočítal ďalších 10 % prihliadajúc na vek žalobcu a úplné zmarenie možnosti ťažkej fyzickej práce (ktorú preukázateľne vykonával pred úrazom) a prežiť tak plnohodnotný pracovný a od toho sa odvíjajúci súkromný život. Priznaná náhrada má kompenzovať následky, ktorými bude žalobca trpieť do konca života a je preto racionálne za daných okolností zohľadniť fakt, že žalobca/ poškodený mal v čase škodovej udalosti len 30 rokov. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje spolu 93.325,50 eur (69.130 eur plus 35 %-né zvýšenie - o sumu 24.195,50 eur).

15. Preukázateľne v priebehu sporu žalovaný zaplatil žalobcovi náhradu bolestného v sume 33.378 eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 56.362 eur, titulom náhrady za lieky a zdravotnú pomocku sumu 59,83 eur, spolu 89.799,83 eur. V danej časti potom vzal žalobca svoju žalobu späť a žiadal, aby súd rozhodol o priznaní bolestného v sume 6.203 eur s 5%-ným ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 12.768 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia, zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 34.565 eur, liečebných nákladov v sume 402,15 eur (461,98 eur mínus 59,83 eur) s 5 % ročným úrokom z omeškania od 2.12.2017 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 1.353,15 eur (5 % úrok z omeškania zo sumy 89.799,83 eur za obdobie od 2.12.2017 do 22.3.2018). Procesný úkon čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom za absencie nesúhlasu protistrany okresný súd akceptoval a rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP o čiastočnom zastavení konania v rozsahu ako sa uvádza vo výrokovej vete rozsudku.

16. Okresný súd v meritórnom (odvolaním napadnutom) výroku priznal žalobcovi ešte istinu v celkovej výške 43.568,65 eur titulom : 1. náhrady bolestného 6.203 eur (39.581 eur mínus 33.378 eur), 2. náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 12.768 eur (69.130 eur mínus 56.362 eur), 3. zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 24.195,50 eur, 4. náhrad nákladov spojených s liečením 402, 15 eur, do uvedených nákladov súd zaradil účelne vynaložené náklady najbližších príbuzných spojených s návštevami poškodeného v zdravotníckom zariadení (žalobca si uplatnil úhradu nákladov v zanedbateľnej výške spojených s cestou rodinných príslušníkov hromadnou dopravou) platby (pokladničnými dokladmi podložené) o absolvovaní fyzioterapie žalobcom - účelne vynaložené v prospech nápravy zdravotného stavu žalobcu a z tohto hľadiska neskúmal status zdravotníckeho zariadenia v ktorom fyzioterapeutické služby boli žalobcovi poskytované.

17. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. priznal súd žalobcovi aj úroky z omeškania, pri určení momentu, od ktorého patria žalobcovi úroky z omeškania vychádzal súd v rovine právnej z § 6 zákona č. 437/2004 Z.z., v prípade náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, v prípade náhrady bolestného a nákladov liečenia. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca doručil žalovanému predžalobnú výzvu dňa 21.8.2017, úroky z omeškania uplatňoval až od 2.12.2017. V spore neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by potvrdili pasivitu žalobcu pred začatím sporu, práve naopak žalobca vyzval žalovaného na úhradu žalovanej sumy pred začatím súdneho konania a doložil potrebnú dokumentáciu, ktorá bola pripojená aj k žalobe. Žalovaný ostal v spore fakticky pasívny až do začatia prvého pojednávania, keďže svoje argumenty obmedzil len na tvrdenia o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, hoc už z údajov živnostenského registra i z posudkov MUDr. C. mohol nadobudnúť informácie o tom, že žalobca vykonával v čase škodovej udalosti podnikateľskú činnosť. K poskytnutiu plnenia žalovaným žalobcovi došlo až v priebehu sporu, pravdepodobne na základe konzultácie s MUDr. Z., s menovaným ale mohol žalobca spolupracovať skôr a vec nemusela byť predmetom súdneho konania, resp. nie v takomto rozsahu. Úroky z omeškania patria žalobcovi z istiny, ktorú žalovaný zaplatil v priebehu sporu (89.799,83 eur) a zo sumy náhrady bolestného, základnej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebných nákladov (19.373,15 eur).

18. Postupujúc podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%. Konštatoval, že žalobca preukázal opodstatnenosť žaloby na zaplatenie náhrady bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a liečebných nákladov. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcovi bolo priznané v rozsahu 35 % a nie v rozsahu 50 % ako požadoval, čo však nič nemení na určujúcom závere súdu o nároku žalobcu na plnú náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému.

19. Proti rozsudku čo do výroku II. a IV. podal odvolanie žalovaný, v nich sa domáhal zrušenia rozsudku a žiadal vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. V úvode odvolania zdôraznil, že v priebehu sporu poskytol žalobcovi čiastočné plnenie titulom : náhrady bolestného vo výške 33.378 eur, náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 56.362 eur, náhrady za lieky a zdravotnú pomôcku vo výške 59,83 eur. Predmetom súdneho konania tak zostal nárok na bolestné v sume 6.203 eur, za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 12.768 eur, na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 34.565 eur a liečebné náklady v sume 402,15 eur. Odvolateľ hodnotí rozhodnutie okresného súdu vo výroku II. pokiaľ mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 43.568,65 eur spolu s príslušenstvom za nezrozumiteľný, pretože nie je z neho zrejmé, akú sumu priznal súd žalobcovi titulom náhrady za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia, zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebných nákladov. Vzhľadom na skutočnosť, že každý z uplatnených nárokov je samostatným nárokom, bolo potrebné podľa odvolateľa rozhodnúť o každom nároku osobitne a to aj v prípade, že boli uplatnené jednou žalobou. Uvedené sa musí prejavovať (najmä) vo výrokovej vete rozsudku, aby bolo z nej jednoznačne zrejmé, aký (ktorý) z uplatnených nárokov súd priznal a v akej výške.

21. V prípade priznaného nároku na bolestné v sume 6.203 eur odvolateľ poukazuje na to, že do konania boli predložené dva rovnocenné dôkazné prostriedky (listiny) - lekársky posudok MUDr. A. C., MBA, zo dňa 14.7.2017 (predložil žalobca, v predmetnom posudku boli utrpené bolesti hodnotené celkovým počtom bodov 2.170) a lekársky posudok MUDr. K. Z. zo dňa 12.3.2018 (posudkového lekára poisťovne, bolestné hodnotené ním v počte bodov 1890). On/odvolateľ poskytol žalobcovi čiastočné

plnenie v tej časti, v ktorej MUDr. Z. a MUDr. C. MBA dospeli k rovnakým lekárskeým záverom v hodnotení zdravotného stavu žalobcu na účely hodnotenia bolestného. Namieta ale nárok žalobcu na bolestné vo výške sumy ešte 6.203 eur, táto suma pozostáva z počtu 280 bodov, čo on/žalovaný neuznal, pri hodnote bodu 18,24 eur (t.j. $280 \times 18,24 = 5\,107$ eur) a rozdielu medzi hodnotou bodu 18,24 eur určenou žalobcom a 17,66 eur určenou žalovaným zo žalovaným uznaného počtu bodov bolestného, t.j. $(18,24 - 17,66) \times 1\,890$ bodov = 1 096 eur. Odvolateľ v tejto súvislosti zdôraznil, že v spore účinne poprel nárok žalobcu na náhradu bolestného pokiaľ ide o jeho výšku predložením lekárskeho posudku MUDr. K. Z. zo dňa 12.3.2018. V sporovom konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť žalobcu, preto pri správnej aplikácii § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. to bol žalobca, kto mal na preukázanie ním tvrdeného nároku (po jeho účinnom popretí stranou žalovanou) navrhnúť v konaní ešte pred okresným súdom dôkazy, vypracovanie znaleckého posudku, aby uniesol dôkazné bremeno o tvrdenej výške uplatneného nároku.

22. Podľa odvolateľa je sporný aj moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu na účely hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Okresný súd uviedol, že z ust. § 8 zákona č. 437/2004 Z.z. nevyplýva povinnosť určenia presného dátumu ustálenia zdravotného stavu v posudku, túto skutočnosť možno vyvodiť už zo samotného faktu vypracovania posudkov posudkového lekára. Následne posudok o bolestnom a prvý posudok o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia vypracované MUDr. C. v roku 2017, boli pre súd rozhodujúcou skutočnosťou, z ktorej vyvodil ustálenie zdravotného stavu žalobcom v danom čase (poukaz odvolateľa na bod 28 odôvodnenia rozsudku). Podľa odvolateľa s uvedeným posúdením okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu súdom nie je možné súhlasiť. Z takého posúdenia súdu by totiž plynul záver, že ak by si žalobca dal vypracovať posudok na hodnotenie bolestného tri roky po vzniku škody na zdraví, pre súd by bol jeho zdravotný stav považovaný za ustálený až momentom vypracovania posudku, hoci z medicínskeho hľadiska by sa dal zdravotný stav poškodeného považovať za ustálený oveľa skôr. Takéto hodnotenie momentu ustálenia zdravotného stavu zo strany súdu nemá oporu v právnom predpise. Posudok ošetrojúceho lekára je len dokladom potvrdzujúcim vytrpenú a zistenú bolesť a jej bodovým hodnotením. Odvolateľ odkazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.6.2001, sp. zn. MCdo/37/2000 (R 68/2003) konštatujúce že „ za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Moment ustálenia zdravotného stavu je odborná, medicínska otázka, ktorú súd podľa názoru odvolateľa nie je vôbec oprávnený hodnotiť. On/odvolateľ ako žalovaný predložil v rámci svojej procesnej obrany do konania lekárske posudok MUDr. K. Z. jednoznačne konštatujúci moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu na účely hodnotenia bolestného na dátum 14.9.2016. Súd na uvedené hodnotenie MUDr. K. Z. neprihliadol konštatujúc, že nejde o posudok vyhotovený posudzujúcim lekárom, hoc v inej súvislosti (bod 28) uvádza, že určenie momentu ustálenia zdravotného stavu nie je povinnou náležitosťou lekárskeho posudku vypracovaného posudzujúcim lekárom v zmysle § 8 zák. č. 437/2004 Z.z.. Podľa názoru odvolateľa zo žiadneho právneho predpisu nemožno vyvodiť, že odborné stanovisko k momentu ustálenia zdravotného stavu nemôže poskytnúť aj iný odborný lekár. Napokon skutkové tvrdenie o momente ustálenia zdravotného stavu žalobcu na účely hodnotenia bolestného podložené odborným záverom MUDr. Z. nebolo zo strany žalobcu ani účinne popreté.

23. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v žalobe na základe lekárskeho posudku vypracovaného MUDr. A. C., MBA zo dňa 14.7.2017, ktorý ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia na 3.790 bodov, predmetom jeho hodnotenia boli položky č. 304a., 393c., 393b., 396c., 409a., 410c., 323c., 433c., a 432c. Zároveň MUDr. C., MBA v lekárskom posudku o SSU zvýšil bodové hodnotenie všetkých uvedených položiek, s výnimkou položiek č. 304a. a 432c. o 100%, hoc neuviedol nijaké dôvody, pre ktoré k zvýšeniu položiek na maximálnu možnú mieru pristúpil. V nadväznosti na tento lekárske posudok a zdravotnú dokumentáciu žalobcu doručenu mu/žalovanému a zároveň odvolateľovi, a spolu so žalobou a následne aj v priebehu súdneho konania vypracoval MUDr. K. Z. lekárske posudok na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia zo dňa 12.3.2018, v ktorom ohodnotil žalobcovu sťaženie spoločenského uplatnenia celkovým počtom bodov 3.090 a priznal ako relevantné položky č. 304a., 323c., 393c., 393b., 396c., 409a., 410a., 432e. a 433c. S výnimkou položky č. 304a. a 432c., zvýšil hodnotenie ostatných položiek o 60 % a toto zvýšenie odôvodnil vekom poškodeného v čase úrazu. Vzhľadom na námietky vznesené ním/odvolateľom podložené aj lekárske posudkom MUDr. K. Z., predložil žalobca do konania ďalší lekárske posudok vypracovaný MUDr. A. C., MBA zo dňa 25.4.2018, v ktorom MUDr. C. nezotrval na záveroch, ku ktorým došiel v ním pôvodne vypracovanom lekárskom posudku na hodnotenie SSU zo dňa 14.7.2017, naopak

dospel k diametrálne odlišným záverom, pokiaľ ide o bodové hodnotenie priznaných položiek sťaženia spoločenského uplatnenia, ako aj ich navýšenie, kedy pri každej jednotlivej položke pristúpil k jej navýšeniu o 100 %, čo odôvodnil znížením spoločenského a pracovného uplatnenia mladého jedinca v rodinnom a spoločenskom živote. Týmto postupom (predložením dvoch rôznych posudkov toho istého lekára posudzujúceho ten istý stav u toho istého pacienta) sám žalobca spochybnil nielen pôvodný posudok MUDr. C. zo dňa 14.7.2017, ale výrazne spochybnil aj vierohodnosť druhého posudku MUDr. C. zo dňa 25.4.2018. Zatiaľ čo v prvom lekárskom posudku na hodnotenie SSU zo dňa 14.7.2017 MUDr. C., MBA, pokiaľ ide o otázku momentu ustálenia zdravotného stavu uvádza, že liečenie trvá, v druhom posudku z 25.4.2018 moment ustálenia zdravotného stavu žalobcu zhodne s MUDr. Z. určil na deň 7.6.2017. Je preto minimálne otáznave, prečo túto skutočnosť MUDr. C., MBA, neuviedol už v pôvodnom posudku, ktorý vypracovával dňa 14.7.2017, ale uviedol úplne opačný záver, a síce, že liečba trvá, t. j., že zdravotný stav žalobcu ustálený nie je.

24. Súd sa s dvomi lekárskejšími posudkami na sťaženie spoločenského uplatnenia od MUDr. C., MBA predloženými žalobcom do konania vysporiadal tak, že prvý posudok neakceptoval z dôvodu absencie zdôvodnenia zvýšenia jednotlivých hodnotených položiek (odkaz na bod 30.odôvodnenia rozsudku), ale napriek vyššie uvádzaným rozporom v posudkoch MUDr. C., MBA oprel svoje rozhodnutie v celom rozsahu práve o jeho v poradí druhý posudok. Takéto hodnotenie dôkazov súdom považuje odvolateľ za nesprávne a to najmä z hľadiska samotnej presvedčivosti a logiky dôkazov o ktoré svoje rozhodnutie vo vzťahu k výške priznaného nároku v konečnom dôsledku súd oprel. Navyše, súd nemá ani potrebné odborné znalosti na to, aby vedel posúdiť, v ktorom z viacerých predložených posudkov odborných lekárov je uvedené správne bodové hodnotenie, osobitne za situácie, pokiaľ zo strany žalovaného bol v poradí prvý lekárskejší posudok namietaný, následkom čoho sám žalobca, resp. lekár podávajúci tento posudok žalobcovi nezotrval na vlastných záveroch a tieto čiastočne poprel/korigoval vydaním ďalšieho posudku bez akéhokoľvek zdôvodnenia zmeny vykonaného hodnotenia. Tvrdenie súdu, že v celkovom súčte bodov síce v poradí druhý lekárskejší posudok bol ohodnotený vyšším počtom bodov, ale žalobca netrval na zohľadnení položky č. 321a., nemôže byť dostatočným podkladom k tomu, aby súd priznal žalobcovi plnenie podľa uvedeného lekárskejšího posudku (keď navyše tohto nároku na odškodnenie za pol. č. 321a. sa domáha žalobca samostatne žalobou v inom konaní na totožnom súde prvej inštancie pod sp. zn. 22C/ 24/2018).

25. Odvolateľ zdôraznil, že v priebehu konania žalobcovi plnil na základe lekárskejšího posudku MUDr. K. Z. náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia za 3.090 bodov pri hodnote bodu 18,24 eur, t.j. sumu 56.362 eur, teda v časti v ktorej uplatnený nárok sporný nebol.

26. Podľa názoru odvolateľa súd určil nesprávne aj výšku zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Síce nenamietala súdom priznané percentuálne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, ale bodové hodnotenie, ktoré sa stalo jeho základom. Podľa názoru odvolateľa mal súd vychádzať zo sumy základného bodového hodnotenia SSU vo výške 56.362 eur a z tejto potom určiť percento pre účely výpočtu zvýšenia SSU. Súd predmetný nárok priznal žalobcovi nad rámec poskytnutého plnenia, tvrdí odvolateľ.

27. Nárok žalobcu na náhradu liečebných nákladov, napr. fyzioterapia bola vykonávaná v zariadení, ktoré neposkytuje zdravotnú starostlivosť, náklady rodinných príslušníkov žalobcu na jeho návštevy v zdravotníckom zariadení boli neúčelné on/ odvolateľ poprel v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 28.3.2018 a v bezprostrednej súvislosti namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

28. Odvolateľ namietal predčasnosť žaloby žalobcu, povinnosťou ktorého bolo riadne preukázať žalobou uplatnený nárok v štádiu - v rámci už šetrenia škodovej udalosti. Odvolateľ zacitoval aj znenie ust. § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Považuje preto za nesprávne argumenty súdu uvádzané v bode 35 odôvodnenia, vyúsťujúce do konštatácie nesúhlasu poisťovne/žalovaného/ odvolateľa s výškou uplatneného nároku žalobcu v rozsahu vymedzenom žalobou. Tvrdenia súdu sú podľa názoru odvolateľa v rozpore s ustanovením § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z.. Právo domáhať sa náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia môže poškodený uplatniť na súde až po tom, keď preukáže, že sa pokúsil so škodcom dohodnúť na vyporiadaní náhrady spôsobenej škody, ale k uzatvoreniu dohody o vyrovnaní nedošlo.

29. Žalobca mu/odvolateľovi zaslal návrh dohody o urovaní v písomnom podaní z 16.8.2017 doručený dňa 21.8.2017. Žalobu na súde podal už dňa 14.9.2017, t.j. za menej ako 1 mesiac od doručenia listiny, ktorou uplatnil mimosúdnu cestou nároky, ktorých sa následne domáhal v súdnom konaní. Uvedeným postupom mu žalobca absolútne znemožnil uplatnený nárok akokoľvek prešetriť pred začatím súdneho konania čo do dôvodnosti vzniku nároku i jeho rozsahu. Na takýto postup nemal žalobca dôvod napr. pre blížiac sa premĺčanie ním uplatňovaného nároku. Navyše, on/žalovaný žalobcu opakovane vyzýval na doručenie všetkých lekárske správ, ktoré boli potrebné pre komplexné posúdenie požadovaného nároku v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. Ani podaním žaloby nie je žalobca zbavený povinnosti nárok voči nemu/žalovanému riadne uplatniť a preukázať opodstatnenosť ním požadovaného plnenia. Pokiaľ ide o zvýšenie náhrady za SSU žalobca nepredložil všetky relevantné doklady a nedodržiaval zákonom stanovenú lehotu na posúdenie dôvodnosti tohto nároku. Preto súd nemal žalobcovi priznať náhradu trov konania z uplatneného nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU.

30. Z totožných dôvodov nesúhlasí odvolateľ ani s uloženou povinnosťou zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Dodáva, že žalobca mu výzvu na poskytnutie poisťného plnenia poslal dňa 16.8.2017, táto mu bola doručená dňa 21.8.2017, žaloba bola na súde podaná dňa 14.9.2017. Žalobca predložil do konania písomným podaním z 21.2.2018, doručeným súdu dňa 23.2.2018 lekárske správy z Liptovskej nemocnice zo 16.9.-22.9.2015, neurológie 21.11.2017, 5.12.2017..., hoc minimálne správu z Liptovskej nemocnice zo dňa 16.9. - 22.9.2015 podľa dátumu jej vystavenia musel mať žalobca k dispozícii už v čase uplatnenia nároku u neho/žalovaného listom z 16.8.2017. Navyše, bez predloženia uvedených lekárske správ (najmä prepúšťacích správ) nebolo možné pristúpiť k prešetreniu veci, k vyhodnoteniu dôvodnosti nároku a k prípadnému plneniu. Preto sa nemohol dostať do omeškania, napokon ani dňom 2.12.2017, ako sa toho domáha žalobca podanou žalobou, keďže kompletnú zdravotnú dokumentáciu mu dodal až súd zaslaním dokladov, ktoré žalobca predložil v písomnom podaní zo dňa 21.2.2018.

31. Pri posudzovaní náhrady trov prvoinštančného konania by mal súd úspech žalobcu hodnotiť vo vzťahu ku každému zo žalobou uplatnených nárokov zvlášť, zohľadniť aj tú skutočnosť, ktorá strana sporu prispela vôbec k vzniku sporu, najmä keď žalobca podal žalobu v celom rozsahu predčasne, nerešpektujúc právnu úpravu vzťahujúcu sa na postup pri uplatnení nároku na náhradu škody na zdraví upravenú jednak zákonom č. 381/2001 Z.z. a tiež zákonom č. 437/2004 Z.z. Osobitne žalobca uplatnil žalobou svoj nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženie spoločenského uplatnenia škôr, ako uplynula zákonom stanovená lehota pre mimosúdne vyriešenie veci. Obdobne predčasnosť podania žaloby platí i v prípade nároku na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebné náklady. Napokon túto skutočnosť si žalobca sám uvedomoval tým, že úroky z omeškania z uplatňovaných nárokov na bolestné, SSU a liečebné náklady žiadal až od 2.12.2017, hoc žalobu podal na súde už 14.9.2017. Priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 100% s poukazom na § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP odvolateľ spochybňuje ich neúčelnosťou prameniaca z predčasnosti podania žaloby. Namiesto toho, aby žalobca riadne uplatnil nárok voči žalovanému/poisťovateľovi s predložením všetkých relevantných dokladov, podal žalobu na súd. Pritom ani k žalobe žalobca nedoložil všetky relevantné listiny, keď niektoré lekárske správy, ktorými podľa dátumu vyhotovenia musel (resp. mohol) disponovať už v čase podania žaloby, predložil do konania až písomným podaním z 21.2.2018. Žalobca svojím postojom podľa názoru odvolateľa zaviniť vedenie súdneho konania, čo by mal súd zohľadniť pri rozhodovaní o priznaní či nepriznaní nároku na náhradu trov konania. Dôvodnosť i úspech žalobcu v spore by mal súd posudzovať vo vzťahu ku každému z uplatnených nárokov samostatne, nie jedným paušálnym výrokom.

32. Odvolanie voči rozsudku (čo do výroku zamietnutia žaloby vo zvyšku) podal aj žalobca, v dotknutej časti sa domáha priznania ešte sumy 10.369,50 eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Zamietnutie žaloby v tejto časti súd zdôvodnil primeranosťou zvýšenia o 35 % tohto nároku vzhľadom na zistené okolnosti prípadu, ktoré nepreukazovali splnenie podmienok pre zvýšenie náhrady na hornej hranici zákonom ustanoveného rozsahu, pretože toto je určené tým najťažším poškodeniam zdravia. Uvedený právny názor okresného súdu považuje žalobca za nesprávny. Znenie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. (žalobca aj zacitoval) nekonkretizuje, kedy sa v prípade poškodeného jedná o prípad hodný osobitného zreteľa a už vôbec neuvádza ako má súd postupovať pri určovaní rozsahu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa predmetného ustanovenia a podľa akých kritérií má rozhodovať pri zvýšení v rozsahu 10 %, 20 % či 50 %. Stupeň závažnosti zdravotného postihnutia sa odzrkadľuje najmä v bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré diferencuje jednotlivé prípady poškodených podľa stupňa závažnosti trvalých následkov tým, že v

závažnejších prípadoch je bodové hodnotenie logicky vyššie ako v prípadoch menej závažných. Ak samotné hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia a následná náhrada stanovená práve na základe tohto bodového hodnotenia rozlišuje závažnejšie prípady od menej závažných, nemožno preceňovať význam miery percentuálneho zvýšenia náhrady podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. ako nástroja na odlíšenie prípadu závažného postihnutia zdravia od prípadu menej závažného postihnutia zdravia. Spôsob zvyšovania náhrady za SSU podľa § 5 ods. 5 uvádzanej právnej normy na základe percentuálnych bodov z odškodnenia stanoveného na základe bodového hodnotenia zabezpečuje, že aj zvýšenie odškodnenia v maximálnej možnej miere o 50% je primeraným bez ohľadu na väčšiu či menšiu závažnosť prípadu, nakoľko medzi každou základnou náhradou a jej zvýšením hoci aj o 50%, je vždy zachovaná a zabezpečená priama úmera. Ak existuje od prípadu poškodeného závažnejší prípad s ťažším zdravotným postihnutím, je zvýšenie o 50% v konečnom dôsledku v jeho nominálnom vyjadrení vždy vyššie, pretože vychádza z vyššej základnej náhrady. Je preto zrejmé, že aj v prípade zvýšenia o 50% v dvoch prípadoch rozličnej závažnosti poškodenia zdravia je stále, aj napriek rovnakému percentuálnemu zvýšeniu zachovaná rozdielnosť výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a je tak zabezpečené rešpektovanie zásady proporcionality náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

35. Žalobca nespochybňuje skutkový záver okresného súdu, že od prípadu žalobcu existujú ešte závažnejšie prípady trvalého zdravotného postihnutia. Túto skutočnosť však nepovažuje za rozhodujúcu ani za dôvod, prečo by v jeho prípade nemohlo byť stanovené zvýšenie náhrady na jeho hornej maximálnej hranici. Okresný súd pre takéto postup skutkové dôvody v konaní zistil a ich aj náležitým spôsobom v rozhodnutí aj opísal. Závažné zdravotné postihnutie ho postihlo v každej oblasti života, po úraze už svoj život nežije ale len prežíva. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia je náhradou jednorazovou, ktorou sa neodškodňuje len súčasný ťažký zdravotný stav, ale sa má zohľadniť, že táto náhrada sa poskytuje za celý budúci život, ktorý prežije v trvalej ťažkej degradácii jeho kvality. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na príklady súdnej praxe týkajúce sa posudzovania miery zvýšenia náhrady za sťaženie SSU podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. Na jednej strane uznáva žalobca snahu súdu čo najlepšie zdôvodniť priznanú mieru zvýšenia náhrady, na druhej strane sa však domnieva, že prípady uvádzané okresným súdom nedosahujú svojim rozsahom nepriaznivých následkov pre uplatnenia v živote a spoločnosti prípad jeho/ žalobcu.

36. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiada potvrdenie rozsudku okresného súdu v časti priznania zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia o 35% ako vecne správne. Nesúhlasí s odvolaním žalobcu a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi nepriznania žalobcom požadovaného zvýšenia SSU v jeho maximálnej možnej výške, t.j. 50%. Nestotožňuje sa jedine s výškou priznaného zvýšenia náhrady za SSU v rozsahu a z dôvodov, ktoré napadol aj v odvolaní. Má za to, že okresný súd správnym spôsobom odôvodnil priznané zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 35%. Jeho rozhodnutie v tejto časti je spravodlivé a má oporu v právnej úprave, čo súd podporil aj rozsiahlou komparatívnou analýzou súdnych rozhodnutí v obdobných právnych veciach.

37. Názor žalobcu pri interpretácii a výklade ustanovenia § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. a na tom základe jeho požiadavka o maximálne zvýšenie SSU o 50% z uvádzaných dôvodov v odvolaní je podľa žalovaného nesprávna. Žalobca nesprávne argumentuje, že percentuálne zvyšovanie náhrady vychádza zo základnej náhrady, ktorú zvyšuje maximálne o 50%, kedy pri závažnejších prípadoch je základná náhrada vyššia, a v dôsledku toho je vyššia aj časť zodpovedajúca podielu jej zvýšenia. Takýto názor nemá oporu v § 5 ods. 5 zákona č. 537/2004 Z.z., ktorý priamo umožňuje súdu zohľadniť primerane okolnosti konkrétneho prípadu určením aj primeranej sadzby percentuálneho zvýšenia základného bodového ohodnotenia SSU v rozpätí od 0 až 50%. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu zásadne podľa konkrétnych zistených okolností každého prípadu zvážiť možnosť a následne aj primeranú mieru dodatočného zvýšenia základného SSU logicky prejavujúcim sa práve v konkrétnej výške sadzby zvýšenia základného odškodnenia zvolenej z daného rozpätia. Žalobca opomína tú skutočnosť, že základné bodové hodnotenie jednotlivých položiek náhrady za SSU môže už posudzujúci lekár zvýšiť až o 100% podľa § 10 zák. č. 437/2004 Z.z., ktorým upravuje zásady hodnotenia SSU. Už týmto spôsobom je vyjadrená závažnosť utrpeného sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalovaný poukazuje aj na závery lekárskeho posudku hodnotenia SSU MUDr. A. C. a MUDr. K. Z. (v tejto súvislosti argumentuje obdobne ako v odvolaní).

38. Žalovaný nepopiera, že dopravná nehoda, pri ktorej bolo žalobcovi ublížené na zdraví, zasiahla do jeho života. Z vykonaného dokazovania ale nevyplýval natoľko závažný stav žalobcu, aby bol odkázaný na sústavnú pomoc svojho okolia, resp. iných osôb. Práve naopak, žalobca a ani svedkovia prítomní na pojednávaní vypočítaní neuvádzali také závažné okolnosti odôvodňujúce priznanie zvýšenia SSU na jeho samotnej hornej hranici. Nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu v odvolaní, že bol vylúčený z pracovného života. Opakovane poukazuje na odborný posudok Sociálnej poisťovne o invalidite zo dňa 23.11.2016, v ktorom sa uvádza, že žalobca môže byť zaradený do pracovného pomeru, samozrejme s prihliadnutím na jeho zdravotný stav. Okolnosť, že žalobca nebude môcť vykonávať fyzickú prácu neznamena, že si nemôže nájsť akékoľvek uplatnenie v pracovnom živote. Žalobca je čiastočne sebestačný, môže šoférovať na kratšie vzdialenosti, pohybovať sa za pomoci barly. Nevyplývala u žalobcu potreba nutnej osobnej asistencie, úkony takejto starostlivosti zvláda sám. Zvýšenie SSU má vyplývať z okolností konkrétneho prípadu, zohľadňovať tie následky, ktoré nemôžu byť dostatočne odškodnené základným bodovým ohodnotením SSU (aj s prihliadnutím na možné/vykonané navýšenie jeho základnej sadzby posudzujúcim lekárom v zmysle ustanovenia § 10 ods. 4 zák.). Základné bodové hodnotenie SSU a súdom priznané zvýšenie SSU o 35% vzhľadom na charakter zranení žalobcu, jeho zdravotný stav, vek, možnosti sebestačnosti a ďalšieho uplatnenia sa v živote boli zo strany súdu, pokiaľ ide o percentuálne vyjadrenie priznaného zvýšenia SSU, posúdené správne, v rovine individuálnej, súd svoje úvahy jasne a zrozumiteľne vyjadril a presvedčivo odôvodnil. Napokon treba prihliadnuť, že žalobca má možnosť mobility, vníma okolie, je možné ho zaradiť do pracovného života, môže byť v kontakte s ostatnými ľuďmi, nadväzovať priateľstvá. Priznaním miery percentuálneho zvýšenia SSU v zmysle § 5 ods. 5 zák. je potrebné diferencovať medzi rôznymi formami závažnosti poškodenia zdravia, keď maximálne zvýšenie základnej sadzby SSU by malo byť vyhradené najzávažnejším prípadom, kedy sú možnosti poškodeného uplatniť sa v živote vylúčené (napr. úplná strata mobility, potreba každodennej starostlivosti pri základných sebaobslužných úkonoch, stav bdelej kómy a podobne). V kontexte prejednávanej veci a v konaní zisteného skutkového stavu potom nie je možné podľa názoru žalovaného považovať maximálne zvýšenie SSU o 50% za adekvátne.

39. Žalobca v písomnej reakcii na odvolanie žalovaného žiada potvrdenie rozsudku okresného súdu v žalovaným napadnutej časti. Z rozhodnutia súdu je bez akýchkoľvek pochybností zrejme akú peňažnú sumu uložil žalovanému zaplatiť a v akej lehote. Pokiaľ ide o dôvody prečo má žalovaný uhradiť práve peňažnú sumu uvedenú v druhom výroku rozsudku, tieto sú predmetom odôvodnenia rozsudku. On/ žalobca sa domáhal práva na náhradu škody na zdraví. Jednak titulom náhrady za bolesť, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady liečebných nákladov, ide o relatívne samostatné nároky žalobcu, predsa ide o zložky práva na náhradu škody na zdraví, ako ich jednotiaceho právneho titulu. Žiadne ustanovenie ani hmotnoprávneho ani procesnoprávneho charakteru nezakazuje súdu rozhodnúť o sume náhrady škody na zdraví, hoci zloženej z viacerých čiastkových nárokov, jedným výrokom. Žiaden právny predpis to súdu ani neprikazuje. Z tohto pohľadu súd v žiadnom prípade nepochybil. Okresný súd v odseku 39 odôvodnenia jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol z akých čiastkových súm jednotlivých nárokov žalobcu sa celkovo priznaná suma náhrady škody na zdraví v druhom výroku rozsudku skladá a preto je úplne zrejme a jasné, akým spôsobom okresný súd posúdil žalobou uplatnený nárok.

40. Žalobca sa stotožňuje s názorom okresného súdu o nemožnosti akceptovať pri posúdení bodového hodnotenia bolestného písomný posudok vyhotovený MUDr. K. Z. z dôvodu, že nie je lekárske posudkom v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. Podľa § 7 ods. 1 uvádzanej právnej normy môže lekárske posudok vypracovať len posudzujúci lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. MUDr. K. Z. nielenže ho naposledy neliečil, ale ho neliečil vôbec, preto aj z tohto dôvodu jeho posudok nemožno akceptovať. Žalovaný posúdenie bodového hodnotenia MUDr. K. Z. síce nazýva lekárske posudkom, avšak už vzhľadom aj na uvádzané skutočnosti predmetné posúdenie je bez právneho účinku pri preukázaní a určení výšky náhrady za bolesť v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. Žalobca zotrváva na tom, že riadne vyhotovený lekárske posudok môže byť účinne spochybnený len znaleckým posudkom, vypracovanie ktorého mohol žalovaný požiadať ako poskytovateľ náhrady v zmysle § 7 ods. 4 a 6 zák. č. 437/2004 Z.z. Takýto znalecký posudok v konaní žalovaný nepredložil a ani nenavrhol vykonanie takéhoto dôkazu. Žalobca tvrdí ďalej, že on nemal dôvod navrhovať vykonanie znaleckého posudku, pretože predložil pre účely súdneho konania lekárske posudok, podľa ktorého sa v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. malo vychádzať pri určení výšky náhrady za bolesť a náhrady za SSU, v spore tak uniesol aj dôkazné bremeno na preukázanie výšky nároku na náhradu za bolesť v súlade s § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z.

41. Aj posúdenie okamihu ustálenia zdravotného stavu na účely hodnotenia bolesti zo strany súdu a v závislosti od toho následná určenie hodnoty bodu okresným súdom bolo správne - uvádza žalobca. Považuje za zrejmé z dikcie ustanovenia § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z., že lekársky posudok má byť vydaný bezprostredne po tom, čo bol zdravotný stav poškodeného ustálený. Záver MUDr. K. Z. o ustálení okamihu zdravotného stavu, na ktorý sa odvoláva žalovaný, bol urobený len na základe zdravotnej dokumentácie bez toho, aby sa uvedený lekár na liečbe jeho/ poškodeného / žalobcu akýmkoľvek spôsobom podieľal, navyše aj s odstupom času. Posudzujúci lekár môže vydať lekársky posudok až v čase, kedy vie s dostatočnou určitosťou prognózovať vývoj zdravotného stavu do budúcnosti a vzhľadom na túto prognózu vie posúdiť, že v danom okamihu je zdravotný stav poškodeného dostatočne ustálený a umožňuje lekársky posudok vydať. Okamih ustálenia zdravotného stavu je potrebné hodnotiť z pohľadu lekára posudzujúceho ustálenosť zdravotného stavu v určitom štádiu liečby, kedy ešte výsledný celkový priebeh liečby nepozná a v danom momente preto nemá toľko informácií ako lekár posudzujúci ustálenie zdravotného stavu retrospektívne. Správne okresný súd uzavrel, že predložený riadny lekársky posudok bol v súlade s § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. vydaný len čo bol z pohľadu lekára posudzujúceho zdravotný stav poškodeného/žalobcu v určitom štádiu liečby ustálený dostatočným spôsobom na to, aby mohol byť vydaný posudok o bolesti, čo bolo práve v roku 2017. V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozhodnutí 3Cdo 661/2015 zo dňa 22.3.2017, podľa ktorého bolestné v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. sa poskytuje za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstránením jeho následkov. Ide jednak o bolesť, ktorú poškodený cíti pri samotnom úraze, aj pri liečení a po ňom. Liečením sa však nerozumie iba doba, počas ktorej lekár poskytuje ošetrovanie, ale aj doba medzi jednotlivými ošetrovaniami, teda doba od začiatku do skončenia liečby. Môže to byť aj bolesť, ktorou trpí poškodený napr. pri rehabilitačnej starostlivosti až keď sa celý liečebný proces skončí, sú známe všetky okolnosti smerodajné pre stanovenie bolestného a preto až vtedy začína plynúť aj premlčacia lehota pokiaľ ide o právo na túto časť náhrady škody. Aj keď sa uvedený právny názor primárne vzťahuje k premlčaniu nároku na náhradu za bolesť, možno z neho vyvodíť taktiež záver, že lekársky posudok je možné vydať až v štádiu liečebného procesu, kedy sú známe všetky okolnosti smerodajné pre stanovenie bolestného a až vtedy možno hovoriť o ustálení zdravotného stavu z hľadiska náhrady za bolesť.

42. Posudok MUDr. K. Z. - obsahujúci posúdenie bodového ohodnotenia SSU obdobne nemá charakter lekárskeho posudku v zmysle ustanovení zák. č. 437/2004 Z.z., menovaný nie je posudzujúcim lekárom v zmysle § 2 ods. 3 písm. d/ zák. č. 437/2004 Z.z. a preto z ním vypracovaného lekárskeho posudku nie je možné vychádzať ani pri určení náhrady za SSU.

43. Žalobca potvrdzuje, že spolu so žalobou predložil lekársky posudok zo dňa 14.7.2017 a následne lekársky posudok zo dňa 25.4.2018 vypracovaný posudzujúcim lekárom MUDr. A. C., označuje ale za nepravdivé tvrdenie žalovaného, že posudzujúci lekár dospel v týchto posudkoch ku diametrálne odlišným záverom. Ak sa odmyslí hodnotenie položky 3, 2, 1a v druhom predloženom posudku predstavujúcom SSU v sexuologickej oblasti, ktoré si uplatňuje v osobitnom konaní, potom bodové hodnotenie SSU v druhom predloženom lekárskom posudku bolo vyššie len o 170 bodov, čo v žiadnom prípade nemožno označiť ako diametrálne odlišné závery. Okresný súd keďže mu v konaní boli predložené len dva lekárske posudky ním/žalobcom, mohol vychádzať len z týchto posudkov a keďže žiadal svoj nárok len na základe posudku s nižším bodovým hodnotením, nebol dôvod spochybňovať tomu zodpovedajúce odškodnenie, pretože minimálne v rozsahu nižšieho bodového hodnotenia bol jeho nárok lekárske posudkami aj preukázaný. Na tom, že posudzujúci lekár MUDr. A. C. vyhotovil o rok ďalší posudok SSU, kde mierne korigoval bodové hodnotenie niektorých položiek, nie je podľa názoru žalobcu nič pochybné, jednoducho za jeden rok jeho stav zaznamenal istý vývoj, na ktorý bolo reflektované aj v úprave bodového hodnotenia SSU. Súd v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP hodnotil dôkazy každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Lekárske posudky o SSU, ktoré predložil ako listinný dôkaz on/žalobca, zákonným spôsobom žalovaný nespochybnil. Žalovaný ako poskytovateľ náhrady nepožiadaval v zmysle § 7 ods. 4 a 6 zák. č. 437/2004 Z.z. o vypracovanie znaleckého posudku, vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol a on ako žalobca vykonanie takého dôkazu nemal dôvod navrhnuť, pretože na preukázanie svojho nároku predložil riadne lekárske posudky.

44. Pri nároku na zvýšenie náhrady za SSU žalovaný nenamieta percento zvýšenia náhrady, ale postup súdu, keď pri zvýšení náhrady za SSU nevychádzal zo sumy jeho základného bodového hodnotenia, túto námietku žalovaného žalobca hodnotí za absolútne nedôvodnú. V tejto súvislosti argumentuje, že

pri určovaní výšky náhrady za SSU podľa § 5 zák. č. 437/2004 Z.z. sa má vychádzať z celkového počtu bodov, ktorým sa SSU hodnotilo v lekárskom posudku na základe zásad uvedených v § 10, teda aj bodového hodnotenia priznaného na základe aplikácie § 10 ods. 4. Ak ustanovenie § 5 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. uvádza, že pri určovaní náhrady za SSU sa má vychádzať z celkového počtu bodov, ktorým sa SSU hodnotilo v lekárskom posudku, potom táto zásada platí aj pre určovanie náhrady za SSU podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z., predmetná právna norma nediferencuje základný počet bodov a počet bodov zodpovedajúci zvýšeniu podľa § 10 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. Aj zvýšenie bodového hodnotenia SSU je len súčasťou stanovenia celkového počtu bodov v lekárskom posudku, ktoré robí hodnotiaci lekár a z ktorého sa potom vychádza pri stanovovaní náhrady vrátane náhrady podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z.. Obdobný názor zaujal aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 3Co/405/2013-405 zo dňa 26.11.2015.

45. Náklady na fyzioterapiu žalovaný spochybnil len z dôvodu, že uvedené služby mu/žalobcovi poskytla organizácia neposkytujúca zdravotnú starostlivosť. Z verejného registra - obchodný register okrem iného zrejme, že predmetom činnosti spoločnosti Fyziorehab s.r.o. je aj prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia: zariadenia spoločných vyšetrovacích a liečebných zložiek v špecializovanom odbore fyzioterapia. Námietky žalovaného neobstoja aj z dôvodu nesprávnej interpretácie § 449 OZ. Podľa predmetného ustanovenia sa totiž pri škode na zdraví uhradzujú aj účelne náklady spojené s liečením. Občiansky zákonník v predmetnom ustanovení nepoužíva pojem nevyhnutných nákladov spojených s liečením, ale účelne náklady spojené s liečením, čo je pojem širší ako pojem nevyhnutné náklady. Účelne náklady nezahŕňajú len vyššie uvedené nevyhnutné minimum, ale všetky náklady, ktoré boli vzhľadom na všetky okolnosti a danosti konkrétneho prípadu užitočné a primerane, hospodárne vynaložené za účelom liečebného procesu, či kompenzácie zdravotného postihnutia. Vo vzťahu k náhrade nákladov vynaložených na cesty rodinných príslušníkov do zdravotníckych zariadení, v ktorých bol on/žalobca hospitalizovaný počas liečby, žalovaný len stroho konštatoval, že takéto náklady nemožno zahrnúť pod uplatnené a preukázané nároky podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla..., toto tvrdenie však žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Na námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu pri uvedených nákladoch súd vzhľadom na procesnoprávny význam § 153 CSP nemusel prihliadať, nakoľko nebola uplatnená včas a nemohol na ňu reagovať on/žalobca.

46. Ani žalobu nepodal predčasne. Žalovanému zaslal všetky dostupné podstatné lekárske správy už s uplatnením nároku zo dňa 16.8.2017. Žalovaný mal k dispozícii všetky potrebné doklady, aby mohol jeho nároky prešetriť a následne poukázať plnenie. Úroky z omeškania z jednotlivých plnení priznal okresný súd až odo dňa nasledujúceho po uplynutí zákonných lehôt (odkaz na § 11 zák. č. 381/2001 Z.z.), a jeho nárok vecne správne posúdil aj čo do požadovaného úroku z omeškania.

47. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je výsledkom úvahy súdu a aj v prípade tohto nároku je potrebné vychádzať z toho, že on/žalobca mal plný úspech vo veci. Navyše, žalovaný od počiatku konania jeho nároky neuznával ako celok, namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v konaní, už aj z uvedeného dôvodu nemožno konštatovať predčasné podanie žaloby.

48. Žalobca v ďalšej písomnej reakcii zo dňa 11.1.2019 naďalej považoval za dôvodné priznať mu zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v uplatnenom rozsahu 50%. Argumentuje v tejto otázke totožne ako vo svojom odvolaní.

49. Žalovaný v písomnej reakcii k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zotrváva v celom rozsahu na vecných a právnych dôvodoch svojho odvolania, tie uvádza totožne ako v odvolaní, preto odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na obsah odvolania žalovaného.

50. Žalobca v ďalšej písomnej reakcii zo dňa 21.2.2019 obdobne ako vo svojich predchádzajúcich podaniach obhajuje svoje nároky, preto odvolací súd odkazuje na obsah všetkých písomných podaní žalobcu v odvolacom konaní, tie boli podrobne opísané v predchádzajúcich odsekoch písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

51. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej „CSP“), po zistení že odvolanie podali na to oprávnené procesné strany, v zákonom stanovenej lehote proti rozhodnutiu, ktorému je odvolanie prípustné, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 CSP, bez

nariadenia odvolacieho pojednávania, procesným postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch (výrok II., III., IV.) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Nedoťknutým zostal výrok I. rozsudku o zastavení konania v časti o zaplataenie sumy 89.799,83 eur.

52. Vyhodnotil odvolanie žalobcu aj žalovaného za nedôvodné.

53. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (§ 46 ods.1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie v súdnej veci bolo okresným súdom v celom rozsahu naplnené, pretože skutkové a právne závery v rozhodnutí sú maximálne vyargumentované, rešpektujúce zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovaním ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

54. V súdnej veci okresný súd dal v písomnom odôvodnení rozhodnutia stranám sporu vyčerpávajúce odpovede z ktorých skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov vychádzal, prečo neakceptoval lekársky posudok MUDr. Z., v akom rozsahu a z akých dôvodov konštatoval čiastočnú opodstatnenosť žaloby, ktoré konkrétne okolnosti ho viedli k čiastočnému zamietnutiu žaloby, k priznaniu nároku žalobcovi aj na úroky z omeškania a podrobne vyargumentoval aj rozhodovanie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Svoje úvahy a závery oprel okresný súd o správne aplikované ustanovenia konkrétne vymenovaných právnych noriem a podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci právne pomery strán sporu usporiadal v súlade s právom so zohľadnením aj individuality posudzovanej veci. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na dôvody v ňom uvedené odkazuje (§ 387 ods.2 CSP) a iba v záujme zdôraznenia vecnej správnosti záverov okresného súdu sa vyjadruje k podstatným odvolacím argumentáciám vzneseným stranami sporu.

55. Nie je sporné, že predmetom rozhodovania okresného súdu bol žalobou uplatnený nárok o náhradu škody titulom ublíženia na zdraví žalobcovi následkom udalosti (dopravnej nehody) dňa 16.9.2015, ďalej, že žalobou žalobca uplatňoval voči žalovanému (pasívna vecná legitímácia ktorého v spore bola aj náležite preukázaná) priamy nárok proti poisťovateľovi postupom podľa § 15 Zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na účely skúmania sporného nároku správne okresný súd aplikoval hmotnoprávne ustanovenia § 444 až 449a Občianskeho zákonníka, pretože žalobca v žalobe žiadal priznať náhradu za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhradu liečebných nákladov a náhradu cestovného rodinných príslušníkov do nemocnice v čase hospitalizácie poškodeného, teda v súhrne - náhradu škody na zdraví. Odvolateľ vytýka, že okresný súd vo výrokovej vete rozsudku II. priznal žalobcovi titulom náhrady škody úhrnnú sumu istiny 43.568,65 eur a okolnosť, že z dotknutého výroku nevyplýva aká časť sumy patrí žalobcovi titulom náhrady bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, náhrady liečebných nákladov zakladá podľa neho nezrozumiteľnosť. S týmto názorom žalovaného nebolo možné súhlasiť, pretože predmetnom sporu bola jednoznačne náhrada škody na zdraví, odvolací súd za akceptovateľné vyhodnotil priznanie tohto nároku vo výroku II. rozsudku od žalovaného vyjadrením jednou - úhrnnou sumou istiny za stavu, keď okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne uviedol z ktorých konkrétnych dielčích častí táto priznaná istina pozostáva, v akej konkrétnej výške a na akom základe súd ich žalobcovi priznal. Napokon aj samotnému žalovanému bolo jednoznačne známe z ktorých dielčích nárokov (aj vo finančnom vyjadrení) istina k zaplataeniu ktorej ho súd zaviazal pozostáva, keďže v odvolacej argumentácii rozsiahlo namietal povinnosť úhrady v stanovenej výške v prípade jednotlivých dielčích nárokov.

56. Odvolací súd si osvojil postup okresného súdu, keď pri určení momentu ustálenia zdravotného stavu žalobcu/ poškodeného, posudzovaní výšky náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vychádzal z konkrétne uvádzaných posudkov MUDr. C., vypracovaný ako odborný posudok posudzujúceho lekára v zmysle § 7 Z.č.437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie

spoločenského uplatnenia a neakceptoval lekársky posudok MUDr. Z. (predložený žalovaným pre účely konania) po vyhodnotení tohto dôkazu bez právneho účinku. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že predložením posudku tohto lekára účinne poprel závery posudku MUDr. C. a bolo povinnosťou žalobcu na preukázanie svojho nároku označiť dôkaz - nemožno s jeho obranou súhlasiť. Odvolací súd nespochybňuje napr. ani prípadné interné kontrolné oprávnenie poisťovne - vyžiadanim posudku iného lekára (ako sa to stalo aj v súdnej veci keď žalovaný sa bránil lekárskeho posudkom MUDr. Z.) vo vzťahu k riešeným nárokom a ich odškodneniu, avšak nemožno z takého posudku iného lekára vyvodzovať kompetenciu na úpravu, korigáciu bodového ohodnotenia, prípadne iných záverov stanovených v lekárskom posudku vydaného v súlade so zákonom č. 437/2004 Z.z. Odvolací súd zdôrazňuje právny význam ustanovenia § 7 ods. 6 uvádzaného právneho predpisu, podľa tohto ustanovenia ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 (v takejto pozícii je aj žalovaný - poisťovňa - poskytovateľ náhrady) požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu (zákon o znalcoch....) a jedine znaleckým posudkom z medicínskeho odboru je možné preskúmať správnosť/ nesprávnosť odborného posudku lekára vydaného v zmysle § 7 Z.č.437/2004 Z.z. Je jednoznačné, že žalovaný v dôkaznej fáze konania pred okresným súdom uvedené právo v súlade s procesným predpisom neuplatnil, preto akékoľvek odvolacie argumentácie ktoré žalovaný smeroval voči záverom lekárskeho posudku MUDr. C. (tie pretavené do rozhodovania okresného súdu) čo do nesprávneho momentu ustálenia zdravotného stavu žalobcu, určenia výšky bodového ohodnotenia bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, v bezprostrednej väzbe na časové hľadisko určenia hodnoty týchto nárokov hodnotí odvolací súd za právne bezvýznamné.

57. Nemožno súhlasiť ani s predčasnosťou podanej žaloby, čo potvrdzuje aj samotné správanie sa žalovaného v priebehu sporu, keď žalobcovi poskytol náhradu v prevažnej výške počas prebiehajúceho konania. Hoc žalovaný sa usiloval preukázať pasivitu žalobcu pred podaním žaloby, vykonané dokazovanie preukázalo opak, napokon žalovaný žalobcovi neposkytol plnenie v úplnej v rozsudku aj priznanej výške, čo opäť svedčí o tom, že žalovaný nesúhlasil s poskytnutím plnenia. Navyše žalovaný v spore namietal svoju pasívnu vecnú legitimitáciu, nedôvodne, pretože dokazovanie preukázalo uplatnenie priameho nároku žalobcu voči žalovanému v súlade s právom. Práve tieto konštatované súvislosti svedčia aj o tom, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením a je jednoznačné, že z pohľadu všeobecnej hmotnoprávnej úpravy ust. § 517 ods. 2 OZ je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania od správne vymedzeného obdobia okresným súdom a vo výške určenej v súlade s ust. § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z.

58. Ani s odvolaním žalobcu sa odvolací súd stotožniť nemohol, okresný súd zohľadnil všetky individuálne a mimoriadne okolnosti, ktoré považoval v súdnej veci za rozhodujúce pre zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 35 %, teda zvýšenie v primeranej výške. Žalobca v odvolaní neuviedol také zásadné okolnosti, ktoré by spochybnili, narušili vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu.

59. Pri rozhodovaní o náhrade trov prvoinštančného konania okresný súd správne aplikoval ust. § 255 ods. 1, 2 CSP., svoje rozhodnutie náležite v bodoch 41 a 42 aj odôvodnil, na dôvody rozhodnutia okresného súdu odvolací súd odkazuje a sa s nimi aj v celom rozsahu stotožňuje.

60. Odvolací súd nepodrobil odvolaciemu prieskumu odvolaním nenapadnutý výrok I. rozsudku o zastavení konania v časti o zaplatenie 89.799,83 eur.

61. V odvolacom konaní nebola úspešná ani jedna strana sporu, preto odvolací súd postupujúc podľa § 396 ods.1 CSP v aplikácii s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal.

62. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody), čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia uznesenia v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa § 429 ods. 1 CSP neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.